

Krista Hafner

Iz dnevnika Petačeve Anče

Štefka

V šoli imam mnogo součencev in součenk, ali kakor tudi lepo pravimo, tovarišev in tovarišic. Nekatere imam rada, drugih pa ne. Rupnikovega Lojzeta prav nič ne maram, ker nas deklice vedno pretepa, kadar gremo iz šole domov. Tudi Urbančeve špelce ne maram. Ta vedno toži in za vsako figo se emeri. Petančkovega Drejca in Močnikovo Angelco imam pa prav rada. Najraje imam pa Podlipnikovo Štefko.

Prve čase Štefka ni marala za šolo. Drugi dan šolskega leta smo se učili, katera je desna in katera leva roka. Enkrat smo dvignili levo, enkrat desno roko. To je bilo prav prijetno. Samo Štefki to ni bilo všeč. Trmasto je sedela v klopi in se prav nič ni zmenila za to, kar nam je gospodična Cecilija pravila. Mahoma pa je izginila iz razreda, še vedeli nismo kdaj. Ko smo potem šli na dvorišče, smo jo dobili na hodniku. Sedela je na vrhnji stopnici in bridko jokala. Gospodična Cecilija jo je prijazno pobožala in vprašala, zakaj je ušla. Ona pa je pokazala na razred in rekla: »Jaz že ne bom tam notri sedela in takole delala.« In dregnila je z mokro ročico gospodično Cecilijo prav pod nos. Gospodična Cecilija pa ni bila prav nič huda. Prijazno je vprašala Štefko: »Pa zakaj ne maraš tako delati?« — »Zato ker tudi naš ata tako dela doma, kadar

je pijan. Vse nas suva in zraven zmerja. Zato jaz nočem tako delati,« je rekla Štefka in zopet bridko zajokala. Meni se je kar zasmilila. Tudi gospodični Ceciliji se je. Prijela jo je za roko in rekla: »No, saj te nič ne silim. Na vrt pa boš šla z nami, kaj? Tam se bomo igrali miš in mačko. Ti boš prva miška.« To je Štefko zgrabilo. Kar na mah so se ji posušile solze in na vrtu se je najbolj živo igrala.

Ko smo šli iz šole domov, sem prijela Štefko za roko in jo peljala k nam domov. Od takrat je Štefka moja najljubša tovarišica. Skupaj se igrava, učiva in delava naloge. Kadar je njen oče doma pijan, pride vselej k nam. Pri nas jo imamo vsi radi, še Francek in Stanko ji preveč ne nagajata. Mama pa pravi, da je to naša Štefka. Tudi

sveti Miklavž se je je spomnil pri nas in ji prinesel prav toliko kot meni. Jaz sem ji pa za božič dala eno svojih oblek in zdaj je Štefka kakor moja sestra.

Jaz sem pa strašno vesela, da moj ata ne hodi v gostilno. Še nikoli ga nisem videla pijanega.

Midve s Štefko sva pa sklenili, da ne bova nikoli vina ali žganja pili. Vpisali sva se med Mlade junake.

Zajčki in hrček

(Spisal Jan Milota.) — Prevel R. Ž.

Srečali so poleti zajčki na njivi hrčka, ki je nosil polne žepa žita.

»Kam paносиš?« so ga vprašali zajčki.

»I no, v shrambo, da bom imel pozimi kaj jesti,« je hladno odgovoril hrček.

»Kaj govoriš?« so se mu zasmejali zajčki. »Zime tako ne bo in vedno bo vsega zadosti.«

»Ste pač še mladi in neumni,« je zabrundal hrček in odšel.

Zajčki so tudi odšli in so na to že pozabili.

Toda zima je prišla. Zapadlo je mnogo snega in mladi zajčki niso imeli kaj jesti. Tedaj so se spomnili na modrega hrčka. »Prav je imel,« so rekli in radi bi prišli do njegove shrambe, a niso vedeli, kje stanuje.